

Eğitimde Fedâ Edilecek Fert Yoktur

“Müdüş bey, otuz yıllık öğretmenim. Okumaya geçiremediğim tek bir çocuk olmadı Őimdiye dek. Kendime ‘başarısız öğretmen’ dedirtmem bu yaştan sonra. Őurada emekliliğime kalmış üç beş sene. Lütfet, bırakın huzur içinde yapayım mesleğimi. Uğraştırmayın beni bu çocukla. Alın sınıfımdan,” diyen okulumuzun tecrübeli öğretmeni Esin Hanım, bir yudum bile içmediği soğuk çayını bana doğru uzattı. Sanırım okulumuza nakil gelen o zihinsel engelli çocuktan bahsediyordu.

Müdüş beyi hepimiz tanıyorduk. Çok iyi niyetli, babacan, kalender bir adamdı. Koca okulu birkaç yılda toparlamış, başarı düzeyini artırmış üstelik bunları yaparken kimseyi ezmemiş, kırmamıştı. Onun emirlerini yerine getirirken resmi bir vazifeden ziyade abimizin ricasına icabet edercesine gönlümüz rahattı. Kısacası öğretmenler, öğrenciler, biz çalışanlar ve hatta velilerle kocaman bir aile olmamızı ona borçluyduk. Arada sırada tıpkı Őimdiki gibi, farklı talepler ortaya atılabilir, birbiriyle çelişen fikirler çıkabilirdi ancak o nitelikli bir idareci olduğunu hemen gösterir, olurunu bulur, mutlaka en isabetli kararı alırdı. Doğrusu tepsim bardaklarla dolmuş olduğu halde müdüşümüzün yeniden konuşmasını duymadan toplantı odasından ayrılmak istemedim. Geçen haftadan beri hepimizin zihnini meşgul eden bu “yeni çocuk” meselesinin nasıl hallolacağını ben de merak edenlerdendim.

“Evet, Esin Hanım. Sizi anladığımı sanıyorum,” dedi müdüşüm. Sonra da ekledi. “Eğer arkadaşlarım da beni desteklerlerse, çocuğumuzu sizin sınıfınızdan almak istiyorum. Atatürk’ün de söylediği gibi, ‘eğitimde fedâ edilecek fert yoktur’. Görüyorum ki Halil’in sizin sınıfınızda eğitim alacak olması sadece sizin değil çocuğumuz açısından da oldukça sakıncalı olacak. Zira okul sadece okuma yazma öğretilen, öğrencileri bilgiyle donatan bir kurum değil, aynı zamanda onları hayata hazırlayan, yaşamın inceliklerini, güzelliklerini ve hatta mücadele gerektiren engellerini ve bunları aşmanın yollarını da gösteren bir eğitim yuvasıdır. Otuz yıllık başarılı bir öğretmensiniz ama Halil ve Halil gibi özel çocukların eğitimi için yeterli olduğunuzu düşünmüyorum. Bu tür bir eğitim için öğretmenin de özel olması gerekiyor...”

Müdüşümüzü, Őimdiye kadar tanıdığımı sandığım müdüşümüzü hiç bu kadar açık açık karşısındaki insana belli bir konuda yetersiz olduğunu söylerken duymamıştım. Toplantı odasındaki herkes ve tabii ki Esin Hanım şaşkınlık içinde onun cümlelerini yorumlamaya çalışıyorduk.

“Müdüş bey, ben elbette ki öğrencilerimi hayata da hazırlamayı ilke edinmiş bir öğretmenim. Ancak Halil geldi geleli veliler ve öğrenciler de tepkili. Herkes, onun sınıftan ayrılması gerektiğini düşünüyor,” diyerek kendini savunmaya geçen Esin Hanım’a gülümseyen müdüşüm hafifçe kafa salladı.

“Bence diğer maddeye geçelim arkadaşlar. Halil’i sınıfına almak isteyen bir öğretmenimizin bulunacağına zaten eminim,” diyen müdüşümüzün bu sözlerinin ardından odadan çıktım. Yaramaz Halil’i bundan böyle hangi sınıfta göreceğimizi nasılsa yakında öğrenecektim.

Neslihan öğretmen de tıpkı Halil gibi bu senenin başında gelmişti. O da Esin Hanım gibi birinc sınıfları okutuyordu. O kadar gençti ki ilk geldiğinde bizim çocuklardan birisinin ablası sanmıştım da zil çaldı diye okulun kapısından almak istememiş, içeri girmesinin yasak olduğunu söylemiştim. O da “ama okula giremezsem öğrencilerim beni çok merak ederler,” diyerek beni şaşırtmıştı. Toplantı bitince duyduğuk ki Halil’i özellikle sınıfına o istemiş.

Halil kaynaştırma öğrencisi olarak rapor almıştı. Hiçbir çocuk, sınıf arkadaşları da dâhil,

onunla oynamak istemiyorlardı. Teneffüslerde genellikle kavga ederken, çocuklara sataşırken görüyorduk. Hatta birkaç veli bizzat şikâyete gelmiş, Esin öğretmen önde onlar arkada müdürle görüşmüşlerdi. Ancak öğretmenini değiştirdince Halil'in de değiştiğini gördük hayretle.

Neslihan öğretmen önce sınıfından başlamıştı eğitime. Yeni sınıfındaki çocukların Halil'i de aralarına aldığı, onu da oyunlara dâhil ettiğini, hatta onu başka öğrencilerin insafsızlıklarına karşı koruduğunu algıladığımızda bunu anlamıştık. Önceleri öğretmenleri tarafından bizzat bu konuda görevlendirilen çocuklar zamanla Halil'le gerçekten arkadaş olmuş, onun özelliklerini benimsemiş bu özelliklerden kaynaklanan olumsuzluklarını da hoş görmeyi bilmişlerdi.

Bir Cuma günüydü. Bayrak töreninden sonra yarıyıl tatilimiz başlayacağı için mutluyduk. Çocuklar karnelerini almaya başlamış, veliler müdürün verdiği özel izinle sınıflara kadar çıkabilmişlerdi. Herkeste tatlı bir heyecan vardı. Ben en çok da Halil'in karnesini merak ediyordum. Onun okuma yazmaya geçemediğini, birden beşe kadar sayamadığını biliyorduk ama öğretmenin onayına zayıf vereceğini de sanmıyorduk. Ne de olsa Halil de birinci sınıf öğrencisiydi. Bu kadar küçük çocuklara zayıf vermek onları okuldan soğutmak demektir.

Çay ocağındaki son temizlik işlerini hallediyordum. Küçük bir çaydanlık, tatilde çalışacak olanlara yeterde artardı bile. Semaveri kullanmasalar da olurdu. Elimde sarı bezimle orayı burayı ovuştururken yukardan haber geldi. Esin öğretmen bayılmış, kolonya istiyorlarmış.

Merdivenleri nasıl tırmandığımı hatırlamıyorum. Maazallah yaşlı kadın. Yüksek tansiyonu mu vardı acaba, aç mı kalmıştı. Ne olmuştu ki?

Sınıfa çıktığımda Esin öğretmeni hafif hafif tokatlıyorlardı. Hemen kolonyayla takviyeye başladık. Şükürler olsun ki az sonra gözlerini açtı. Boş boş baktı önce. Etrafında onlarca velisi varken bana döndü.

“Neslihan hanıma selamımı götür. Bu yaptığı hiç hoş olmadı,” dedi. Doğrusu neden bahsettiğini anlamamıştım. Hatta böyle bir selam ve not götürmek hiç de yakışık almayacaktı. Neyse ki müdür bey geldi koşturarak.

“Hayırdır Esin Hanım, neyiniz var, ne oldu?” diyerek ilgilendi kadınla. Hastaneye gitmekten bahsetti. Ancak Esin öğretmen, müdür beyi görünce daha da fenalaştı. Sanki kendisini bayıltan adamcağız gibi sinirliydi.

“Müdür bey, gördünüz mü yaptığımızı. Benim gül gibi öğrencilerim zar zor “iyi” not alırken hanımefendi o beyinsiz çocuğun karnesine hep “pekiyi” vermiş. Benim çocuklardan duyanlar basıyor yaygarayı. “Halil bizden daha mı akıllı” diye. Şimdi sorarım size müdür bey, benim sınıftaki hangi çocuktan daha başarılı o engelli çocuk?”

İşte o an gördüm Halil'i. En arkadaki sırada elinde karnesi ağlıyordu. Sanırım Esin öğretmen önce inanamamış, Halil'i bizzat çağırarak karnesine bakmıştı. Kötü bir şeyler söylendiğini anlıyordu çocuk. Neyse ki müdür bey de gördü onu.

“Halil neden burada?” diye sordu aygın baygın süzülen Esin hanıma.

“Çocuklar getirmişler bana göstermek için,” diye karşılık verdi o da.

Müdür bey gerçekten de çok sinirlenmişti galiba. Onu hiç bu kadar suratsız görmemişim.

“Esin hanım, Halil artık sizin öğrenciniz değil. Onun notları da karnesi de sizi ilgilendirmez. Nasıl ki Neslihan Hanım sizin notlarınıza karışmıyorsa, siz de bir başka öğretmen arkadaşımızın takdirine karışamazsınız. Bunu size ben mi öğreteceğim?” diyerek sınıftan çıktı. Çıkarken Halil'i de çekti aldı.

Hem boş hem dolu gözlerle müdürünün arkasından bakan otuz yıllık öğretmen Esin Hanım ne anladı bilmiyorum ama ben o an anladım ki her öğretmen aslında öğrencilerine değil kendisine not verir. Ve iyi öğretmen; bireyi kendisiyle yarıştıran, kendisini aşan bireyler yetiştiren, onu kendi kendisini geçmeye teşvik eden öğretmendir...